

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Ямбол, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Георгиев

при участието на секретаря Е. Г. А. В.

като разгледа докладваното от Георги Ст. Георгиев Гражданско дело № 20222330101678 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен от П. Й. С. от гр. Я., против „Каприз 2005“ ООД, ЕИК № *** иск, с който се претендира осъждане на ответното дружество да му заплати общо сумата от 12 225, 00 лв., получена от ответното дружество без основание.

В исковата молба се твърди, че ответника работил повече от 13 год. на трудов договор в ответното дружество. Преди седем години единият от управителите на дружеството И. А. П. му казал, че къща находяща се в гр. Я., ул. „***, която била собственост на него и съпругата му С. П. се продава и ако желае може да я закупи. Също така на ищеца му било предложено да не заплаща наведнъж цялата сума за покупката ѝ, а всеки месец следва да превежда към фирмата определена сума пари, до като изплати сумата от 51 000 лв. Съща така страните имали уговорка, че след изплащането на цялата сума ще се явят пред нотариус да изповядат сделката. Ищеца се съгласил, като през месец април 2012 г. се пренесъл със семейството си да живее в къщата, като започнал да внася различни суми пари на касиера на фирма „Каприз 2005“ ООД, като за вноските получавал документи- разплащателна или приемна бележка. Твърди се, че на 24.02.2017 г. ищеца продал собствен имот находящ се в с. Б., общ. Т., обл. Я. за сумата от 4600 лв., като купувача по договора предала на касиерката на фирмата, за да може по-бързо да изплати договорената сума. Също така се твърди, че до м.март 2019 г. ищеца предал на касиера на фирмата различни суми според

уговорените между тях условия, като за седем години превел сумата от общо 38 600 лв. В началото на месец февруари 2019 г. И. А. П. го извикал да говорят за къщата която изплащал. Заявил му, че трябва да му плати още 60 000 лв., освен сумата която ищеца бил платил до този момент. Последния не се съгласил, като И. П. му казал, че няма да му прави подаръци и до една седмица да освободи къщата, за да я продаде на други лица. Ищеца поискал да му върне парите сумата от 38 600 лв. на отпаднало основание, но същия му отказал. С влязло в сила решение ответното дружество било осъдено да му върне сумата от 16 400 лв., като част от цялата сума и му дължал още сумата от 12 225 лв.

Иска се уважаване на исковата претенция и присъждане на разноски за настоящата инстанция.

В законоустановения срок по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответното дружество, чрез пълномощник адвокат. Счита се, че исковата молба е нередовна, като същата следвало да се остави без движение. По неговата основателност, счита, че исковата претенция е неоснователна. Прави се възражение, че за сумите платени на ответното дружество в периода 22.04.2012 г. и до 21.06.2017 г. е изтекла давността и вземането на ищеца било погасено по давност. Също така се счита, че съдът при АС-Б. със съдебния си акт е квалифицирал иска по чл.55, ал.1 ,пр.1 ГПК, като с предявяване на настоящия иск ищеца иска сумата да му бъде върната на неосъществено основание чл.55, ал.1, пр.2 ЗЗД. Отделно от това се твърди, че ищеца се снабдил с И.Л. от 02.02.2022 г., като по негова молба за събиране на вземането било образувано изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ- Д.Д. с район на действие ЯОС, като в срока на доброволното изпълнение ответното дружество на 16.03.2022 г. извършило доброволно плащане на пълния размер на посочените в ПДИ парични задължения, т.е. сумата от 19 948, 86 лв. платена по банковата сметка на ЧСИ, като сумите изцяло били погасени в срока на ПДИ и към момента на подаване на И.М. ответното дружество не дължало на ищеца, като исковата претенция се явявала неоснователна. Също така се твърди, че изложените в исковата молба твърдения, не отговаряли на обективната действителност. Посочения по-горе недвижим имот бил собственост на Ф.Л. в режим на СИО и никога между тях и ищеца не била постигана и не е имало каквото и да е договореност относно продажбата на недвижимия имот. Твърди се, че продажба на недвижим имот се извършвало в писмена нотариална форма, като липсвало сключването на писмен договор. Между Ф.Л. и ищеца не бил сключван договор за покупко- продажба на имота и не били постигнати никакви уговорки за заплащане на продажната цена за този имот в размер на 51 000 лв., още по-малко обещания на Ф.Л. да прехвърлят собствеността на имота на ищеца, като такава уговорка за заплащането на такава сума на вноски в касата на дружеството липсвала. Твърди се, че в касата на ответното дружество не били постъпвали суми платени от ищеца за заплащане на уговорена за имота продажна цена, като Ф.Л. също не били получавали такива суми.

Оспорват се всички представени с И.М. бележки, като същите не представлявали първичен счетоводен документ удостоверяващи внесени в касата на ответното дружество суми, като същите не били породили правно действие за дружеството и не го обвързвали и не били годно доказателство за установяване твърденията на ищеца.

Иска се отхвърляне на исковата претенция и присъждане на разноски за настоящата инстанция.

В съдебно заседание исковата молба се поддържа лично от ищеца и чрез пълномощник адвокат, като поддържат предявените искове.

Ответникът се представлява от пълномощник адвокат, чрез който оспорва исковите .

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

По делото не е спорно, че ищеца в продължение на 13 години работил по трудово правоотношение при ответното дружество. Също така няма спор, че с договор за покупко- продажба на недвижим имот № *** том ***, рег. № ***, дело № *** г., вписан в СП с вх. № ***, акт. № ***, том ***, дело № *** г. на нотариус с рег. № ***, с район на действие РС- Ямбол С. П. К. в режим на СИО е придобила собствеността на недвижим имот, намиращ се в гр. Я., ул. „***“, а именно- самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 87374.551.117.1.2, представляващ жилище- апартамент на етаж първи от построената в имота жилищна сграда с идентификатор № 87374.551.117.1.1 и сграда с идентификатор № 87374.551.117.1.3 с площ от 17 кв.м.

По делото са представени с исковата молба 131 бр. касови бележки, приемателни бележки и разплащателни бележки, като някои от тях са посочени само сумата, на други има печат на ЕТ“ Каприз- Кис С. П.“, други са на ЕТ“Каприз- Кис“- гр. Я. с печат „Каприз -2005“ ООД- Ямбол, посочени са също сумите за които се отнасят и П.- къща. Посочените бележки касаят периодите от 24.01.2019 г. до 24.10.2012 г.

Представено е и решение № *** г., постановено по възз. гр. дело № *** г. по описа на Апелативен съд- Б., протокол за извършена съдебно- почеркова експертиза № 54 от 02.03.2021 г. по ДП № *** г. по описа на ОДМВР- Я., заповед № *** г. с която на основание чл.325, т.1 КТ считано от 14.08.2017 г. е прекратен трудовия договор на ищеца П. Й. С. с фирма „Каприз 2004“ ООД. Представен е още приходен касов ордер № *** г. с който К. И. М. за капаро имот сумата от 2000 лв. и лист с надпис П. къща, като в графата ремонт платени 51117 са посочени дати от 16.01.2015 г. до 31.03.2015 г. или шест дати от по 2000 лв. и в графата дадени 13400 с дати от 20.01.2014- 20.12.2014 г., като в долния ляв край са посочени 8500+13400 = 21900 лв.

От приетата по делото съдебно- почеркова експертиза се установява, че от описаните в молбата на П. Й. С. от *** г. 93 бр. бележки, налични били общо 90 бр., като липсвали бележки с поредни номера 44, 58 и 69- бележките, обекти на експертизата били описани в приложение- списък към експертизата, който бил неразделна част от нея. Всички бележки били с пореден номер в горния десен ъгъл с изключение на бележка от *** г., която била без пореден номер. Бележките за 2012 г. били общо 12 бр. с поредни номера от *** до *** включително (приложение № 1) към експертизата. Бележките за 2013 г. били общо 16 бр. с поредни номера от *** до *** включително (приложение № 2) към експертизата. Бележките за 2014 г. били общо 16

касиерките.

Свидетелката П. посочва, че работила във фирма „Каприз 2005“ от 2003 г. и продължавала да работи там на длъжност ***. На нея пари Д. не била и давала и не знаела за никакви уговорки за къща. Не знаела къде живеели ищеца и съпругата му за периода от 2012 до 2019 г. Подписа ѝ можел да стои под някоя от бележките, но касовите бележки се използвали за изкупуване на черни и цветни метали на кантара. Тя не била писала касови бележки с името на ищеца и същите не били писани от нея на тези на които били с името на ищеца.

Свидетелката Г. посочва, че работила във фирма „Каприз 2004“ ООД като касиер от 2002 г. до м. септември 2020 г. Във фирмата която работила Д. не била и давала пари, като ищеца и съпругата му работили, но не можела да посочи в коя фирма, като мисли, че това била фирма „Каприз 2005“. П. бил работник, като Д. работила в ресторанта. Не била се занимавала с документи на „Каприз 2005“ и Дина не била и давала пари. Не знаела къде живеело семейството на Д. и П. за периода 2012-2019 г. Не била знаела за уговорки между шефовете, П. и Д. за къща. Няма бележки с нейния подпис, които да били предавани на П. или Д., като казала, че на никакво основание не били и давали пари.

В настоящото производство са приложени търг. дело № *** г. по описа на ОС-Ямбол, възз. гр. дело № *** г. по описа на АС-Б. и касационно гр. дело № *** г. по описа на ВКС.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи**:

Предявени са искове с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

Съгласно задължителните за съдилищата постановки, дадени в т. 1 от Постановление № 1 от 28.05.1979 г. на Пленума на Върховния съд, първият фактически състав на получено без основание по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД изисква предаване, съответно получаване на нещо при начална липса на основание. От значение е моментът на получаване на облагата, тъй като именно към този момент трябва да е липсвало основание за имущественото разместване. В цитирания тълкувателен акт са посочени някои от хипотезите, при които е налице начална липса на основание по смисъла на чл. 55, ал. 1 от ЗЗД. Началната липса на основание за преминаването на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго, ще е налице във всички случаи, когато липсва валиден юридически факт за получаването на определена имуществена облага - когато е получено нещо въз основа на нищожен акт, а в случаите на унищожаемост - когато предаването е станало след прогласяване на унищожаемостта, или без наличие на някакво правоотношение, или когато няколко солидарно задължени лица са погасили/изпълнили последователно и изцяло задължение към кредитора и др.

В процесния случай не се спори, че с Решение № *** г. по търг. дело № *** г. по описа на ЯОС, частично влязло в законна сила на 17.01.2022 г. предявения от П. Й. С. от гр. Я., против „Каприз 2005“ ООД частичен иск за заплащане на сумата от 25 150 лв., част от общата сума 38 600 лв., която сума подлежи на плащане поради неосъществено основание, като неоснователен и недоказан.

С решение № *** г. по възз. гр. дело № *** г. по описа на АС-Б., вл. в сила, Решение № *** г. постановено по т. дело № *** г. по описа на ОС-Ямбол, в частта относно с която е отхвърлен иска на П. Й. С., против „Каприз 2005“ ООД на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 16 400 лв., получена от дружеството без основание е отменено, като е постановено осъждане на ответното дружество

„Каприз 2005“ ООД да заплати на П. Й. С. от гр. Я., сумата от 16 400 лв., получена от „Каприз 2005“ ООД без основание в периода от 02.07.2014 г. до 24.01.2019 г., като в останалата част Решение № *** г. ,постановено по т. дело № *** г. по описа на ОС-Ямбол е потвърдено.

С определение № *** г. по гр. дело № *** г. по описа на ВКС не е допуснато до касационно обжалване на въззивно решение № 000*** г., постановено по в. гр. дело № *** г. по описа на АС- Б..

В тази връзка съдът следва да извърши преценка за недопустимост на иска, поради наличието на процесуална пречка за съществуване на правото на иск-разрешаване на спора с влязло в сила решение, съгласно разпоредбата на чл.299, ал.1 ГПК. В тази насока следва да се имат предвид разясненията дадени в мотивите към т.2 и т.3 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2019 г. на ВКС по тълк. Дело № 3/2016 г., ОСГТК при отхвърляне на частичния иск като неоснователен, ищецът не би могъл успешно да предяви иск за останалата непредявена част от вземането, тъй като с влязлото в сила решение, с което се отхвърля частничния и иск, се отрича изцяло спорното право. Следователно СПН обхваща цялото вземане, включително и относно правопораждащите факти. Тази позиция на ВКС е изразена в т.9 на Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСТТК на ВКС, визиращо, че „обектините предели на СПН, когото правото е отречено, обхващаг установяване, че правото никога не е съществувало или че е съществувало или че е съществувало от момента на неговото възникване, но се е прекратило или погасило към момента на приключване на съдебното дирене“. Силата на присъдено нещо на отхвърлителния диспозитив на частичния иск разпростира действието си и за непредявената част, защото от гледна точка на материалното право не съществуването на част от цялото вземане поради неосъществяване на правнорелеватните за възникане на твърдяното субективно материално право факти е равнозначна на несъществуване и на разликата до неговия пълен обем. Дадено е разрешението, че ако частичния иск бъде отхвърлен както неоснователен, производството по последващия частичен иск следва да бъде прекратено като недопустимо, тъй като със СПН се отрича цялото спорно материално право. От така дадените разрешения и разяснения в акта на задължителната практика на ВКС логично следва изводът, че в случаите на частично отхвърлен частичен иск, СПН на отхвърлителния диспозитив разпростира действието си и за непредявената част от вземането- за разликата над сбора от присъдената сума и непресъдената сума по частичния иск до пълния според твърденията на ищеца размер. Отхвърлителния диспозитив за каквато и да е по размер част от частичната претенция отрича основателността както на предявената (по първия частичен иск), така и на непредявената разлика над частично уважената част от притезанието и съответно препятства последващо сезиране на съда с искане за присъждане на предявената в преходното дело разлика.

В настоящия случай ищеца, чрез пълномощника си твърди, че предявява настоящия иск като частичен за сумата от 12 225 лв., като част от общо сумата от 38 600 лв., с която ответника се бил обогатил без основание за негова сметка, като сумата от 16 400 лв., също част от общо дължимата сума от 38 600 лв., вече му била възстановена въз основа на влязло в сила съдебно решение по гр. дело № *** г. по описа на АС- Б..

С оглед заявеното от ищеца, чрез пълномощника му се установява, че с Решение № *** г. по търг. дело № *** г. по описа на ЯОС предявения от тях против „Каприз 2005“ ООД частичен иск за заплащане на сумата от 25 150 лв., част от общата сума 38

600 лв., която сума подлежи на плащане поради неосъществено основание е отхвърлен като неоснователен и недоказан, като с решение № *** г. по възз. гр. дело № *** г. по описа на АС- Б., вл. в сила, Решение № *** г. ,постановено по т. дело № *** г. по описа на ОС- Ямбол, в частта относно с която е отхвърлен иска на П. Й. С., против „Каприз 2005“ ООД на основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 16 400 лв., получена от дружеството без основание е отменено, като е постановено осъждане на ответното дружество „Каприз 2005“ ООД да заплати на П. Й. С. от гр. Я., сумата от 16 400 лв., получена от „Каприз 2005“ ООД без основание в периода от 02.07.2014 г. до 24.01.2019 г., като в останалата част Решение № *** г. ,постановено по т. дело № *** г. по описа на ОС- Ямбол е потвърдено и съответно препяства последващо сезиране на съда с искане за присъждане на предявената в преходното дело разлика.

В тази насока и съгласно разпоредбата на чл.299, ал.1 ГПК спор, разрешен с влязло в сила решение, не може да бъде пререшаван освен в случаите, когато законът разпорежда друго, а съгласно, ал. 2 повторно заведеното дело се прекратява служебно от съда. Тъй като отводът за сила на пресъдено нещо е абсолютна процесуална предпоставка, съдът следи за нея служебно и при установяването ѝ е длъжен да прекрати делото поради недопустимост на исковата претенция.

С оглед изхода на делото и претенцията на ответника за присъждане на разноси на основание чл.78,ал.4 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 1000.00 лв. съдебно-деловодни разноси,представляващи адвокатски хонорар.

Водим от гореизложеното, Я Р С

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. дело № 1678/ 2022 г. по описа на ЯРС, на основание чл.299, ал.1 ГПК като процесуално недопустим предявения от П. Й. С. от гр. Я., против „Каприз 2005“ ООД, ЕИК № *** иск, с който се претендира осъждане на ответното дружество да му заплати общо сумата от 12 225, 00 лв., получена от ответното дружество без основание.

ОСЪЖДА П. Й. С., ЕГН ***** да заплати на „Каприз 2005“ ООД, ЕИК : ***, на основание чл.78,ал.4 ГПК сумата от 1000,00 лв. – разноси за настоящата инстанция.

Решението, имащо характер на определение, подлежи на обжалване с частна жалба пред Окръжен съд - Ямбол в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____